

Срѣщатъ ги хората и викатъ:

— Добра срѣща! Бей, порастнало вече момчето!

А Димчо вика високо:

— Далъ Богъ добро!

Преминаха презъ рѣкичката, извиха по едно тѣсно пѣтче и стигнаха нивата. Дѣдо му смъкна оралото отъ колата, тури на кравитѣ малко сѣно, извади отъ торбичката хлѣбъ и сирене и хапна. После Димчо тръгна предъ кравитѣ, а дѣдо му натисна съ жилеститѣ си рѣце оралото.

Димчо върви и се обръща назадъ. Изораха две-три бразди. Димчо гледа какъ земята се троши като просенъ хлѣбъ. Бѣлата пѣра го милва, топли го, сѣщо като кравитѣ, кога дишатъ надъ него. Димчо гледа за имането, ала не се вижда.

— Де го, бе дѣдо?

— Кое?

— Имането.

— Чакай още малко. Самъ ще видишъ — цѣли камари жълтици. Колкото главата ти голѣми.

— Кой го е зариналъ, бе дѣдо?

— Кой — дѣдо Господъ. Едно време още.

— Ами само въ нашата нива ли?

— Въ всѣка нива има. Който оре дълбоко, той ще го намѣри.

Димчо пакъ върви предъ кравитѣ и гледа. Предъ очитѣ му блещи. Имането! Той си трие очитѣ, гледа пакъ — паяжинитѣ блещатъ отъ слънцето. До вечерята все така. Дѣдо му изсипа въ една крина жито, остави Димчо при кравитѣ и тръгна да сѣе. Засѣя цѣлата нива. Качиха се на една дъска, кравитѣ я повлѣкоха и заровиха нивата. Мръкна се. Тръгнаха си.

— Дѣдо, ами имането?

— Ехъ, не можахме да го изровимъ! Ама налѣто нѣма да го оставимъ, ще го изровимъ всичкото.

— Ами ножчето и калпака?

— Е, като го изровимъ, ще ти ги купя!